ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **V.T.,** státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.8.2014 č.j. MV-86546-3/SO/sen-2014,**

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 5.8.2014, č.j. MV-86546-3/SO/sen-2014, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I.
Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5.8.2014 č.j. MV-86546-3/SO/sen-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 4.56.2012, č.j. OAM-62886-19/DP-2011 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že „*platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ustanovení § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a písm. i) zák. č. 326/1999 Sb. neprodlužuje*“.

II.
Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že je přesvědčen, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň je žalobce přesvědčen, že v tomto smyslu pak rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Žalobce konstatoval, že se především domnívá, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí nalézacího orgánu je nepřezkoumatelné, přičemž žalovaná své rozhodnutí zatížila touto vadou, když nezhodnotila řádně veškeré odvolací námitky a potvrdila bez dalšího prvoinstanční rozhodnutí. Žalobce se zejména domnívá, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav, což je patrné zejména z rozporů mezi tvrzeními obsaženými v rozhodnutích správních orgánů a těmi, které ve svém odvolání uvádí žalobce, potažmo tedy jeho matka. Žalobce je přesvědčen, že zjištěné rozpory nebyly dostatečně vyjasněny, což napadené rozhodnutí činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a rovněž nezákonným pro nedostatečné zjištění stavu věci. Žalobce v tomto ohledu připomíná rovněž povinnosti správního orgánu provést veškeré důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění skutečného stavu věci. Z obsahu spisového materiálu je přitom zjevné, že mezi účastníky řízení a správním orgánem jsou jistě nesrovnalosti, pokud se týká otázky rodinných vazeb žalobce na území ČR, důvodů jeho nepřítomnosti v průběhu platnosti předchozího povolení k pobytu a ostatně i zázemí na území domovské vlasti a studia na území domovského státu. Žalobce se domnívá, že bylo na místě minimálně doplnění dokazování o výslech účastníka řízení a případně další listinné důkazy, které by prokázaly využívání pobytového oprávnění. Ačkoliv se tedy žalobce nacházel na území ČR pouze omezenou dobu, vedly jej k tomu omluvitelné důvody, které byly uvedeny i v odvolání, ale které žalovaný nijak nezohlednil. Tím rovněž porušil svou povinnost přezkoumat řádně a v rozsahu odvolacích důvodů napadené rozhodnutí. Žalobce se nacházel na území domovského státu a pobýval v ČR jen omezeně, neboť pomáhal ve složité životní situaci své matce, které vážně onemocněla matka, babička žalobce. Žalobce tedy musel vypomáhat při ošetřování babičky, zatímco matka provozovala bar, patřící její matce. Žalobce se po dobu, kdy věděl, že bude na Ukrajině, zapsal rovněž ke studiu na místní univerzitě. Je na místě připomenout, že správní orgán vychází ze závěrů, které byly sděleny v důsledku nesprávného pochopení otázek nebo nepřesného překladu matkou žalobce, aniž by si ve chvíli, kdy tato výslovně sdělila, že některá sdělená fakta nedopovídají realitě, ověřil podstatné skutečnosti. Toto bylo na místě zejména ve vztahu k vlastnictví baru, který matka žalobce po dobu nemoci jeho babičky musela provozovat. Zde je pak samozřejmě snadněji

pochopitelné, proč žalobce musel pobývat společně s rodinou na Ukrajině, když se jeho matka o nemocnou babičku nemohla starat sama po většinu doby. Že je žalobce dálkovým studentem univerzity na Ukrajině zde nemá žádný podstatný vliv, právě s ohledem na formu studia. Žalobce tedy nepopírá, že po dobu, která je správním orgánem posuzována se zdržoval na území ČR pouze po omezenou dobu, avšak bylo tomu tak z omluvitelné pohnutky - péče o nemocnou babičku, přičemž v následujícím období a v současné době již žalobce své pobytové oprávnění využíval v plném rozsahu, což dokládá přiloženými výplatními lístky. Správní orgán tedy nesprávně zjistil stav věci a vzhledem k faktu, že správní orgán má vycházet ze skutkového stavu v době rozhodování, tak rovněž nesprávně posoudil právní otázku, neboť v době rozhodování žalovaného již žalobce prokazatelně plnil účel pobytu. Žalobce uvedl, že má dále za to, že správní orgány obou stupňů se nijak nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu a to zejména v obecné rovině, kde tato povinnost je zakotvena přímo v ustanovení § 46a odst. 2, podle něhož platí, že „*Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Správní orgán žalovaný se však otázkou poměřování důvodu pro zrušení povolení k pobytu a důsledku pro účastníka řízení vůbec nezabýval*“. Správní orgán zde tedy má povinnost posuzovat jednak důvod, který vedl k závěru, že není možné povolení k pobytu prodloužit, s důsledky, které takový krok pro život účastníka řízení má. Žalobce opakovaně poukazuje na skutečnost, že tvrzeným důvodem pro neprodloužení jeho pobytového oprávnění bylo zjištěné neplnění účelu, kdy žalobce se na území nacházel pouze po omezenou dobu. Toto je jistě pravdou, ale navíc je nutno zohlednit také důvod, který vedl žalobce k tomuto kroku a tím byla nezbytná pomoc v rodině, konkrétně při ošetřování nemocné babičky a pomoc matce. To lze jistě považovat za dost zásadní skutečnost. Důsledkem napadeného rozhodnutí je pak zrušení pobytového oprávnění pro žalobce, který má na území ČR svého otce a přesídlit sem plánuje celá rodina, avšak s ohledem na komplikace vyvolané neprodloužením jeho pobytového oprávnění je tato otázka dosti nejistá. Žalobce je přitom na území ČR zaměstnán ve společnosti ESTON WORK s.r.o., přičemž v případě ztráty pobytového oprávnění by o tuto práci přišel, musel by opustit svého otce a rodina by zůstala rozdělená. Je tedy podle názoru žalobce zřejmé, že důsledky napadeného rozhodnutí, respektive rozhodnutí správního orgánu prvého stupně jsou zcela nepřiměřené důvodům pro jeho vydání. Žalobce se rovněž domnívá, že správní orgány obou stupňů se nedostatečně vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení. Správní orgány neprovedly prakticky žádné zjištění za účelem zjištění skutečného stavu věci ve vztahu právě k přiměřenosti rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v důsledku vydání napadeného je fakticky ukončen pobytu žalobce na území ČR a přiměřenost zamítavého rozhodnutí je jedním ze zásadních kritérií, bylo nanejvýše důvodně učinit náležitá zkoumání za účelem posouzení přiměřenosti takového rozhodnutí. Správní orgán však žádná zkoumání neprovedl, když navíc zcela ignoroval skutečnosti uváděné žalobcem v odvolání. Žalovaný pouze konstatuje přítomnost matky a setry na území domovského státu a z těchto skutečností konstruuje přiměřenost rozhodnutí o neprodloužení pobytu, aniž zkoumá skutečně relevantní kritéria jako je například zaměstnání žalobce, soužití s otcem a plánované sloučení celé rodiny na území ČR, kam v minulých letech rodina společně nemohla s ohledem na zdravotní stav babičky žalobce.

III.
Vyjádření žalované.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí obsahuje řádné zdůvodnění a vypořádání se se všemi odvolacími námitkami jakož i zcela dostatečné zjištění skutkového stavu. Provedený výslech byl dostatečným důkazem pro posouzení daného případu a jeho správnost stvrdila matka účastníka řízení svým podpisem. Rovněž s otázkou přiměřenosti se prvoinstanční orgán vypořádal zcela dostatečně, což stvrdila ve svém rozhodnutí žalovaná. Jelikož řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je vedené na základě žádosti cizince a nikoliv z moci úřední, je v zájmu cizince, aby v průběhu správního řízení uvedl veškeré skutečnosti a návrhy důkazů na jejich podporu za účelem kladného vyřízení žádosti, a to zejména, jde-li o skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života cizince.

IV.
Vyjádření účastníků při jednání.

Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V.
Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud shledal důvodnou námitku žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Správní orgány této své povinnosti nedostály.

Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výslechem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Zcela standardním úkonem ve správních řízeních podle zákona o pobytu je výslech účastníka řízení. Tuto skutečnost dokládá i provedení výslechů účastníků řízení, konkrétně otce a matky v řízeních jich se týkajících, jak vyplývá z protokolu ze dne 7.2.2012 o výslechu otce žalobce a ze dne 5.4.2012 o výslechu matky žalobce. Má-li podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, měl by v obdobných správních řízeních postupovat obdobně. Správní orgány tak však v případě žalobce nepostupovaly a výslech žalobce neprovedly, aniž by tento odlišný postup jakkoli odůvodnily.

Provedení výslechu žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je podstatným úkonem ve správním řízení, neboť v průběhu výslechu dostává žadatel možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé, tj. uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tak i skutečnosti podstatné pro eventuální posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu.

Správní orgány v neprospěch žalobce využily některé ze skutečností, které byly jeho otcem a matkou vypovězeny v řízeních jich se týkajících, aniž by však byli v řízení týkajícím se žalobce vyslechnuti jako svědci, tj. s povinnostmi svědků, za přítomnosti žalobce s možností eventuálně klást doplňující otázky. V tomto směru nelze dospět k závěru, že procesně správným postupem byly vyvráceny skutečnosti tvrzené žalobcem v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Procesní pochybení správních orgánů mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo-li žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající splnění všech podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tak i skutečnosti podstatné pro eventuální posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu, je předčasné dospět k závěru, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, neprokázal a správními orgány rozporované skutečnosti nevyvrátil.

VI.
Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.
Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 4.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem žalobce podal žalobu, a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když se advokát zúčastnil soudního jednání. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 16.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 15. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová